

Nehnula jsem ani brvou. Dokonce jsem nejspíš ani nemrkla, což nebylo lehké, protože se mi do očí řinula voda. Clara byla doslova mojí zhoubou už od okamžiku, kdy jsme dorazily do domu U Modrého pramene. Přesně jak mi předpověděl Cedric, chovaly se ke mně některé z místních dívek se stejnými předsudky, jaké jsem znala z města. Zcela upřímně, Claře byla má minulost zřejmě ukradená. Jednoduše jen ráda někoho ponižovala. Potřebovala oběti. Já jsem byla vůči jejím vtípkům a posměškům imunní, ale tenhle týden zašla moc daleko, protože začala roznášet, že jsem si místo ve Třpytném dvoře získala přes Cedrikovu postel. To mě hluboce zasáhlo, protože tím nechtěně probudila moje vzpomínky na dobu, kdy jsem byla nucena prodávat své tělo za různé výhody.

Jsi zbabělá krysa, Miro. Musíš se naučit dělat drsná rozhodnutí.

„Jeho otec se to nedozví,“ odpověděla jsem Claře. „Hlavně proto, že není co se dozvědět.“

„Komu myslíš, že bude věřit, tobě, nebo mně? Jasper ještě pořád zuří, že tě Cedric najal. A až se k němu dostane tohle... No. Neumím si představit, že tě tady nechá. Připravit nás na cestu do Adorie ho stojí hotové jmění. A naši nápadníci za svatbu s námi zaplatí ještě víc. Za tu cenu očekávají krásu, šarm, vzdělanost... a počestnost.“

Sklonila jsem se k ní. „Krásu? Máš pravdu, ta je důležitá. Tady, v Adorii, všude. Bylo by mi moc líto, kdybys o tu svou přišla.“

Z tváře jí zmizel úsměv. „Co... co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jestli o mně nepřestaneš roznášet lži a nezačneš všem říkat pravdu, zničím tě, teda tvoji tvář.“ Abych dodala svým slovům váhu, přesunula jsem hrot dýky na její tvář. „Zničím všechny tvoje šance, že bys kdy v Adorii nebo kdekoli jinde mohla najít manžela. Když ty mi zničíš pověst, maximálně mě vyhodí. Ale když já tobě zohavím tvář? To spolehlivě odradí všechny nápadníky, bohaté i chudé.“

Zalapala po dechu. „To by sis netroufla!“

„Chceš mě odsud nechat vyhodit. Copak mám co ztratit? Stačí, když se ti jednou v noci vplížím do ložnice a...“ volnou rukou jsem sekla do vzduchu.

„Řeknu o tom paní Mastersonové!“

„Přeju hodně štěstí, až jí to budeš dokazovat.“ Pustila jsem ji a couvla. „Tak co? Pochopila jsi to všechno? Víš, že ti můj přízvuk občas dělá potíže.“

Clara místo odpovědi prudce škusbla dveřmi od kuchyně, kterými jsem ji sem prve přitáhla, vztekle prošla a pak jimi za sebou praštila. Zahlédla jsem však ještě její výraz. Vyděsila jsem ji.

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se o dům. S překvapením jsem si uvědomila, že se chvěju. Skutečně jsem právě vyhrožovala dívce, že ji zohyzdím, jestli o mně bude roznášet klepy? Neměla jsem v úmyslu svou výhrůžku splnit, ale i z tohoto pokusu zastrašit ji jsem si připadala ničemná.

Udělalá jsi, co jsi musela, Miro, řekl mi vnitřní hlas silně. Musíš se dostat k Lonzovi. Nemůžeš riskovat, že tě odtud vyhodí kvůli pomluvám nějaké slečinky. A v sázce není jen tvůj osud. Cedric se potřebuje dostat do Adorie stejně jako ty.

Pochybovala jsem, že by Jasper Thorn věřil, že všechny jeho dívky jsou panny, ale choval se tak, aby tomu věřili ostatní. Musel si chránit reputaci. Nemazlil by se s nikým, kdo by pošpinil jeho „zboží“, dokonce ani se svým synem.

Narovnala jsem se a zastrčila starou dýku zpátky do kapsy. Stejně byla tak tupá, že bych s ní nic nerozřízla, natož něčí tvář. Teď jsem se musela vrátit dovnitř, než si někdo všimne, že tam nejsem. Takhle pozdě jsme ven nesměly, a kdyby navíc paní domácí zjistila, že jsem úplně promočená, bylo by to ještě horší.

Vzala jsem za kliku od dveří do kuchyně, ale nic se nestalo. Ještě několikrát jsem zatahala, abych se ujistila, že není zaseklá, ale pak jsem zaúpěla.

Clara mě venku zamkla.

„Ne, ne,“ zašeptala jsem a rozběhla se ke dvojitém skleněným dveřím rovněž v zadní části domu. Vedly do salónku